

VALERIE FRASER

LUESSE

De kaart
NAAR ONS
EILAND

roman

DE KAART NAAR ONS EILAND

Valerie Fraser Luesse

De kaart naar ons eiland

Roman

Vertaald door Jaap Slingerland

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Jaap Slingerland
Ontwerp omslag: Pankra
Lay-out binnenwerk: Crius Group

ISBN 978 90 297 3136 2
ISBN 978 90 297 3137 9 (e-book)
NUR 302
www.kokboekencentrum.nl

Copyright © 2020, Valerie F. Luesse
Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Key to Everything*, bij
Revell.
Published with arrangement with Revell, a division of Baker
Publishing Group, Grand Rapids, MI USA.

© 2021, KokBoekencentrum Uitgevers, een onderdeel van VBK Media.

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor mijn vriendin Holly en voor twee bijzondere vaders. Haar vader was de inspiratiebron voor dit verhaal. Mijn vader heeft me ooit op een leetje het alfabet geleerd – en nog altijd moedigt hij me aan om door te gaan met schrijven.

1

April 1947

Peyton Cabot had het niet kunnen weten en zelfs niet kunnen vermoeden, maar de kus die hij gezien had, was een bitterzoet afscheidsrитуeel. Ze stonden midden in zijn grootvaders bibliotheek – een mahoniehouten schrijn waar het altijd rook naar opgewreven houtwerk en oud leer, perkament en pijptabak. Op dit moment was het er uitgestorven door de jaarlijkse picknick, want de hele familie bevond zich buiten. Behalve deze twee dan.

Peyton bleef toekijken en zag ze elkaar omhelzen, zo vol passie dat hij zich betrappt voelde, een indringer van het ergste soort. De twee die hij bespioneerde, waren zijn eigen ouders. Niet dat ze er zo uitzagen: zij was een blonde schone en hij een robuuste kerel met de trekken van een filmster. Ze leken hem twee vreemden, met een verleden dat hij niet deelde en een heden waar hij geen grip op kreeg. Vooral dat fascineerde hem, meer nog dan de omhelzing – het besef dat zijn ouders veel meer waren dan een vader en moeder, dat ze al vóór zijn bestaan hadden geleefd, helemaal los van hem. Dat ze dat leven samen zelfs zouden hebben gedeeld als hij nooit zou zijn geboren.

Het besef overviel hem, dus vluchtte hij naar de veranda, naar de beschutting van de veranda van zijn grootouders' huis, waar hij zich bij de anderen van de luidruchtige Georgia-clan voegde. Het liefst had hij zich helemaal ondergedompeld in water dat zijn zonde kon wegwassen. Hij wist dat hij een persoonlijk moment van zijn ouders had gestolen dat ze nooit hadden willen delen.

De rest van de middag zou Peyton doorbrengen zoals al die andere middagen: moppen tappen met zijn neven en naar de verhalen luisteren van zijn ooms (die elke picknick hetzelfde vertelden, maar niemand lachte er minder om). En toch raakte hij het beeld van die kus niet kwijt; het stond in zijn geheugen gegrift, niet alleen voor deze zonnige middag, maar voor zijn hele verdere leven.

***

Al sinds jaar en dag verzamelde de familie Cabot zich iedere lente voor de grote voorjaarspicknick op het familielandgoed op het schiereiland Hope. De picknick was op bevel van Peytons oma een toonbeeld van gezelligheid en vond stevast plaats op de zaterdag voor Pasen, weer of geen weer. De picknick had wel iets van een toneelstuk of film: de mannen droegen hun linnen tenues of streepjeskostuums en de dames hun luchtige feestjurken en breedgerande hoeden en zo speelde iedereen zijn rol. De kinderen hadden nette witte pakjes aan en deden gehoorzaam mee met croquet, tot ze het zat werden en elkaar achterna begonnen te zitten als een meute hazen op hun paasbest.

De picknicktafels waren met gesteven wit linnen gedekt en versierd met fleurige boeketten in kristallen vazen. Zelfs het roomijs werd opgediend op porselein en met zilveren lepels opgeschept. Bedienden liepen met vuil vaatwerk de keuken in en weer terug naar de tafels met een volgend exquisite gerecht. In de loop van zo'n middag at de familie Cabot bergen gefrituurde kip, schalen vol boerenham en heerlijke zelfgebakken koekjes met een dikke laag pas gekarde boter. Er waren zoete aardappels uit de oven en maïs op de kolf, maar ook sperzieboontjes en zwarte-ogenbonen. Naast ambrozijsalade was er boven-

dien oma Cabots kokosgebak, Doxies chocoladetaart (ze bakte er drie, voor de hele familie) en zelfgemaakt ijs met perziken. En er was genoeg zoete thee en citroenlimonade voor een heel weeshuis, naast de gestage stroom door de ooms zelf gemaakte cocktails.

De jaarlijkse picknick leek een sprankelende reünie van een van de rijkste families in Georgia. Maar geen van zijn ooms en tantes was echt bevriend met elkaar en voor Peyton was dat bepaald geen geheim. Bovendien waren ze stuk voor stuk jaloers op zijn vader, de oudste – en tegen zijn zin de lievelingszoon van opa. Daarnaast was Peytons oma dan misschien de oorzaak van het hele festijn, maar zelf leek ze er nooit van te genieten. Feitelijk kreeg ze er altijd ‘de zenuwen’ van en trok ze zich stevast ruim voor zonsondergang terug.

De meeste bedrijvigheid speelde zich af rond het lage deel van de veranda, aan de voorkant van het klassieke grootouderlijk huis, tussen de acht torenhoge pilaren. De voortuin bestond uit een licht hellend gazon, zo uitgestrekt als twee voetbalvelden, met exact in het midden een laan, door rustieke eiken omzoomd. In alle borders stonden dieproze azalea’s, bijna even hoog als Peyton lang was. Het huis zelf werd omlijst door kantachtige, witte spirea en nog meer azalea’s. De rotanmeubels op de veranda waren wit en al jaren in de familie. Zijn oma klaagde regelmatig dat ze versleten en aan vervanging toe waren, maar zijn opa had ze ieder jaar opnieuw gerepareerd en in ere hersteld – geen moeite leek hem te veel. Hij kon ze niet loslaten, om voor iedereen onduidelijke redenen.

Diezelfde veranda stond nu bomvol familieleden. Peyton leunde tegen een pilaar en keek naar een stel neefjes dat tikkertje speelde op het keurig bijgehouden tapijt van Japans gras. Het was maar goed dat zijn opa het niet zag: George Cabot had twee hoveniers in dienst, maar inspecteerde het gras niettemin

iedere dag hoogstpersoonlijk. Dan boog hij zich helemaal voorover om hier wat eigenwijs onkruid te wieden of daar een wild viooltje op te graven. De tantes maakten zich zorgen. Hij was niet meer zo kwiek als vroeger en begon in herhaling te vallen, nog vaker dan gebruikelijk. *Luister, pap, als je valt en je breekt een heup, dan heb je de poppen aan het dansen.* Maar hij wiede rustig verder.

Met zijn rug naar de familie gekeerd kon Peyton al hun gesprekken afluisteren, er even op afstemmen en dan weer door naar een volgend onderonsje, alsof hij aan de knop van een radio draaide.

De twee zussen van zijn vader, tante Camille en tante Charlotte, deelden de verandaschommel waar Peyton het dichtstbij stond.

‘Zag je die jurk die Arlie Seton aanhad naar de bruiloft van haar eigen dochter?’

‘Belachelijk. Dat enorme decolleté en dan ook nog veel te kort, zelfs voor een vrouw van half haar leeftijd.’

Oom Julian, de middelste zoon, deed wat hij altijd deed: hij probeerde een van zijn groteske ideeën te slijten aan opa Cabot. ‘Verderop bij Reidsville zouden we een hectare of vierhonderd kunnen verkavelen en er huizen op kunnen zetten. Dat levert een fortuin op. Zie je dat dan niet?’

‘Julian, Reidsville ligt overal mijlenver vandaan – veel te ver van Atlanta, veel te ver van Savannah. Al die veteranen die een gezinnetje beginnen, willen in de buurt wonen van een stad waar banen zijn.’

Niets aan Peytons oom Julian was oprecht – zijn glimlach niet, zijn bezorgdheid niet en zeker zijn toewijding aan de familie niet. Moest er iets zwaars worden getild, dan kon je ervan uitgaan dat oom Julian net even onvindbaar was. En had iemand anders eens een meevaller, dan vond oom Julian dat

hijzelf daar eigenlijk meer recht op had. Peyton had zijn moeder zelfs horen zeggen dat haar zwager 'gedoemd was tot een leven vol achterdocht'. Oom Julian was in het diepst van zijn gedachten een groot staatsman, maar zelfs een plekje in de gemeenteraad van Savannah liet nog altijd op zich wachten.

Peyton zag twee van zijn neven op een plaid onder de griezeliek zitten en besloot zich bij hen te voegen. De bijnaam 'griezel-eik' had hun opa lang geleden aan de boom gegeven en hij bleek erg toepasselijk. Als je er op een winderige avond onder zat – of beter nog, tijdens een storm – dan klonken de ruisende blaadjes inderdaad best griezelig. In hun kinderjaren daagden Peyton en zijn neefjes elkaar als het waaide vaak uit om 's avonds onder de boom te gaan zitten terwijl de anderen zich tussen de azalea's verstopten en in het donker riepen: 'Boe-oe, ik ben de griezelige Ernestine Cabot... Boe-oe, ik ben Ouwe Roskop, de griezel van de moerassen van de Okefenokee...'

Peyton was nooit echt bang geweest voor de griezelboom. De takken verhulden een mysterie, ergens helemaal bovenin, en hadden altijd al meer zijn nieuwsgierigheid geprikkeld dan zijn angst.

Hij stapte van de veranda af, schepte wat zelfgemaakt roomijs uit een houten vrieskist – die waarschijnlijk ouder was dan hijzelf – en ging naast zijn neven Prentiss en Winston op de plaid zitten.

'Iemand hier gaat vroeg naar huis.' Prentiss knikte richting Peytons moeder, die over de onverharde landweg van het grote landhuis naar de charmante woonboerderij aan het meer slenterde, een meter of vierhonderd verderop.

Peyton zag zijn moeder aldoor verder bij de familie vandaan lopen. Af en toe hield ze een hand voor haar gezicht. Juist op dat moment verscheen zijn vader op het andere pad, dat van de achterkant van het landhuis door een boomgaard voerde,

helemaal tot aan de stallen. In zijn ene hand hield hij een glas vol sterkedrank. In zijn andere hand hield hij zijn onafscheidelijke metgezel sinds zijn terugkeer van de Stille Oceaan: een fles whiskey.

Peytons tante vond het destijds ‘een stommitieit van de bovenste plank’ dat het leger dertigers opriep, maar ze hadden geen andere keuze gehad, want alle jongere mannen hadden er al gezeten. De Japanners gaven zich iets meer dan een jaar daarna over, maar toen had de oorlog zijn schade al aangericht. Nog steeds richtte de oorlog schade aan.

‘Ai, dat ziet er niet goed uit,’ zei Winston tegen hem.

‘Nee,’ antwoordde Peyton, die zijn vader zag verdwijnen tussen de bomen vol pecannoten.

Winston sloeg naar een bij die rond zijn hoofd zoemde. ‘Maar Peyton, waarom heb je Lisa niet meegebracht?’

‘Met de hele familie erbij? Veel te vroeg. Ik wil haar niet wegjagen.’ Peyton nam de laatste hap van zijn ijs en rekte zich uit op de plaid. Hij sloot zijn ogen vanwege het zonlicht dat niet werd gefilterd door de takken boven zijn hoofd. In gedachten zag hij het meisje dat altijd wel ergens in zijn dagdromen vertoefde.

Lisa Wallace zat pas sinds januari bij hem op school doordat hun gezin van Augusta naar Savannah was verhuisd. Ze was het mooiste meisje van de hele stad en het mooiste meisje dat Peyton ooit had gezien. Maar ze had meer te bieden dan dat. Om te beginnen was ze geen flirt en dat was zeldzaam voor een meisje uit Georgia. Maar dat hoefde ook niet, want elke jongen op school wilde met haar uit. Ze had roodbruin haar dat in lange, glanzende golven over haar rug viel. Haar ogen waren blauw met een spikkeltje groen erin en haar huid was zo zacht als een perzik.

Op het moment dat ze zijn vaste klas binnen was gelopen, had hij het geweten. Hij had het in zijn buik of zijn hart of hoe je

het ook noemt gevoeld. Terwijl alle andere jongens moed stonden te verzamelen, was Peyton die eerste dag regelrecht op Lisa afgelopen en had hij aangeboden haar dienblad naar de tafel te dragen. Ze had naar hem geglimlacht en gezegd: ‘Jij laat er ook geen gras over groeien.’

Ze mocht dan mooi zijn; Lisa wilde niet op haar lauweren rusten en zich laten voorstaan op haar uiterlijk. Eens had Peyton haar uitgenodigd voor een wedstrijd kleiduivenschietsen die Winston had geregeld. Nadat ze de hele eerste ronde had toegekeken, en aan die ronde deden alleen maar mannen mee, had Lisa hem op de schouder getikt en gevraagd: ‘Mag ik ook een keer?’ Hij had haar zijn geweer aangeboden en zag haar daarna elke schijf uit de lucht schieten.

Vaak zag Peyton haar in de kantine naast onpopulaire kinderen zitten zodat die zich minder alleen voelden. Een meisje uit hun klas was een beetje traag en vond het spannend om de leraren iets te vragen. Dat meisje trok naar Lisa toe en die heeft haar toen haar hele tussenuur bijles gegeven in plaats van haar eigen huiswerk te maken. Was Lisa ergens opgetogen over, dan praatte ze met haar handen en betrapte Peyton zich erop dat hij ernaar zat te kijken – hoe ze soepel door de lucht bewogen en de timide leerling aan het juiste antwoord hielpen.

Winston onderbrak zijn gedagdroom met een suf liedje. ‘Lisa en Peyton zijn een stel, ze zoenen elkaar, nou dan weet je het wel. Eerst komt de liefde, dan wordt er getrouwd –’

‘Echt, kap daarmee, Winston.’ Peyton gooide een eikel zijn kant op.

In werkelijkheid dacht hij wel degelijk na over trouwen met Lisa – in zijn dagdromen, in elk geval. Vrijwel direct nadat ze naar Savannah was verhuisd, had hij haar mee uit gevraagd. En zo ongeveer elk weekend daarna ook. Nog maar een maand geleden was hij met haar naar het voorjaarsbal gegaan. Zijn leven

leek hem die avond zo goed als perfect.

Alweer trokken zijn neven zijn gedachten bij Lisa vandaan en haalden hem terug naar hun familiepicknick. ‘Luister, hij begint nu,’ zei Prentiss, wijzend naar de veranda.

De jongens luisterden naar hun oom Gil, die zijn lievelingsverhaal vertelde, precies hetzelfde als dat hij iedere voorjaarspicknick uit de doeken deed. ‘Marshall zegt tegen me: “Volgens mij heb ik alles wel gezien wat ze hier in dit kamp te bieden hebben.” Dus ik zeg: “En wat ga je daar dan aan doen?” Daarop wijst hij naar die fietsen die we van pa hadden gekregen en zegt: “Ik ga op die fiets naar Key West rijden en zelf maar eens naar die eilanden kijken.”’

De neven maakten het verhaal tegelijk met hun oom af en herhaalden in koor zijn lievelingszin: ‘En dat, dames en heren, was de laatste keer ooit dat Marshall Cabot zich iets door iemand liet zeggen.’

Winston leunde achterover om uit te rusten tegen de eik. ‘Hoe vaak zal hij dát verhaal al niet hebben verteld?’

‘Tja, hoeveel voorjaarspicknicks hebben we gehad?’ antwoordde Prentiss.

‘En elke keer als hij het vertelt, doet oom Marshall korter over zijn fietstocht.’

Peyton keek omhoog naar het web van takken en zag twee eekhoorns elkaar opjagen. Langs de stam renden ze wel een paar meter omhoog en daarna op dezelfde manier weer terug naar beneden. Ze bleven hun patroon maar herhalen, alsof ze een racebaan rond de boomstam volgden.

‘En toch weten ze vast dat er buiten die eik ook plek genoeg is,’ zei hij.

‘Over wie heb je het?’ vroeg Winston.

Peyton wees naar boven, naar de eekhoorns. ‘Die kleintjes daar. Of denk je dat ze enkel kunnen denken aan die stam en

die takken – dat die boom hun hele wereld is?’

‘Vraag je dat serieus?’ Winston smet een takje zijn kant op en miste doel. ‘Ik vind een eekhoorn gewoon een eekhoorn.’

De jongens waren een tijdje stil. Uiteindelijk vroeg Prentiss: ‘Maar hoelang deed je vader er nou écht over om op dat eiland van hem te komen?’

Peyton luisterde naar het gebladerte in de lentebries. ‘Toen hij me zijn oude landkaart gaf, heb ik het een keer uitgerekend. Het leek me een kleine duizend kilometer, van dat jongenskamp bij de Okefenokee helemaal naar Key West, dus heen en terug iets van negentienhonderd. En bij allerlei plekken op de kaart had hij datums geschreven, maar niet bij elke tussenstop, want ik vind dat de datums te ver uit elkaar liggen. Hij kan nooit vierhonderd kilometer hebben gereden zonder ergens uit te rusten. Tachtig per dag is aannemelijker. En in St. Augustine lijkt hij een tijdje te zijn blijven hangen. Over het laatste stuk heeft hij sowieso een maand gedaan, als ik afga op de datums na St. Augustine.’

‘En iedereen vond dat zomaar oké?’ wilde Prentiss weten.

‘Hij zei dat het mocht van opa Cabot, als hij elke zondag belde om te laten weten dat het goed ging, en aan die belofte hield hij zich.’

‘Hij heeft echt niet een hele maand op dat zadel gezeten,’ zei Winston. ‘Hij heeft vast een paar ritjes gelift.’

‘Dûh,’ zei Peyton, terwijl hij rechtop ging zitten. ‘Natuurlijk moet je onderweg rustpauzes inlassen. Dat zet je allemaal op een rijtje voordat je gaat. En waarschijnlijk verslijt je heel wat banden, dus daar bedenk je ook iets op. En dan zijn er nog je kleren en je eten...’

‘Je hebt er flink over nagedacht.’ Nu kreeg Prentiss belangstelling. ‘Waarom heb je niet gewoon gevraagd aan je vader hoe hij het geflikt heeft?’

‘Heb ik ook gevraagd – heel vaak zelfs,’ antwoordde Peyton. ‘Maar dan glimlacht-ie gewoon en zegt hij dat ik daar zelf achter hoor te komen.’

‘Oom Gil brengt het altijd alsof oom Marshall het ter plekke besloot en zo wegreed,’ zei Prentiss.

Peyton liet afwezig zijn vinger over een naad van de plaid glijden waarop ze zaten. ‘Nee, dat lijkt me niet. Op de kaart zit een prijsje van de Savannah Shop ’n Go, dus daar heeft-ie hem gekocht. En er staat een datum uit 1921 op. In dat jaar werd mijn vader dertien, terwijl hij vijftien was toen hij aan zijn reis begon. Toen was hij dus net zo oud als wij nu. Heel zeker weet ik het niet. Maar ik denk dat het plan al een tijd in zijn achterhoofd zat voor hij naar dat zomerkamp vertrok.’

‘Dus jij denkt wel dat het kan? Dat hij het hele stuk heeft gefietst, bedoel ik?’ vroeg Prentiss hem.

Peyton knikte. ‘Ja, dat lijkt me wel. Het ging vast niet vanzelf, maar het kan. Zijn eerste tussenstop in Florida was bij tante Rosalie in Jacksonville, dat weet ik zeker. Dan zit je dus al honderd-twintig kilometer van het kamp. Dan die tijd in St. Augustine; daar woonde tante Lily met haar gezin. Misschien vond hij het daar heel gezellig, want zijn volgende etappe was maar vijftig kilometer en daar deed hij twee weken over. Het punt was denk ik vooral hoe je aan een slaapplek kwam, en aan je inkopen. Je hebt elke dag eten nodig, en water, en je moet af en toe je kleren wassen. Zeker in de zomer is het moordend heet. Dan zweet je als een otter.’

‘Ik wed voor vijftig dollar dat je het nooit doet,’ zei Winston.

‘Ik ook,’ zei Prentiss. ‘Vijftig van mij erbij.’

‘Ik zei niet eens dat ik het ging *doen*. Ik zei alleen dat het volgens mij best kan.’

‘Volgens mij krabbelt hij terug,’ zei Winston.

‘Dat denk ik ook,’ beaamde Prentiss.

‘Ja, natuurlijk krabbel ik terug,’ zei Peyton. ‘Waarom zou ik mijn hele zomer op een fiets willen zitten? Voor je het weet probeert iemand anders Lisa te versieren.’

‘Goed punt,’ zei Prentiss.

Peyton plukte een paardenbloem, hield hem omhoog en keek naar de pluïsjes die wegweefden. ‘Maar als ik het deed, zouden jullie me dan serieus honderd dollar geven?’

‘Ja hoor, maar als je begint en opgeeft, moet je ons allebei vijftig dollar teruggeven,’ zei Winston. ‘Wedje leggen?’

‘Nog niet,’ zei Peyton. ‘Maar ik denk erover na.’

Ze keken op doordat een paard verscheen vanuit de notenboomgaard. Eigenlijk hoorden ze het dier al voordat ze het zagen – de daverende hoeven van de sterke volbloed met de naam Viking die als een bliksemschicht langs de border flitste, op weg naar de achtertuin, via dezelfde onverharde weg die Peytons moeder had genomen. De berijder, zowel een bekende als een volslagen vreemde, zag er roekeloos uit; zelfs vanuit de verte, met in één hand de leidsels en in de andere een fles whiskey, en met zijn laarzen strak tegen de flanken van het paard en met zijn wapperende asblonde haren in de wind.

Peyton vond de aanblik fascinerend en stuitend tegelijk. Hij hoorde het overbekende gemompel als een rimpeling over de veranda golven. ‘Ik zeg het je: die fles wordt nog eens zijn dood...’

Nu waren het paard en de ruiter aangekomen bij de top van de heuvel die het uitzicht op Peytons huis blokkeerde – het boerderijtje waar zijn moeder zojuist naartoe was gevluht. Peyton hoorde het paard snuiven en zag het zijn hoeven over de grond schrapen, uit ongeduld om de energie die zich in de pezige benen had opgehoopt los te laten. Maar de ruiter draalde en draaide en keek heen en weer, alsof hij twijfelde tussen de twee huizen, tot hij zich uiteindelijk bij zijn noodlot leek neer

te leggen. Hij wendde zich richting de statige, oude villa, gaf het paard de sporen en racete over de onverharde weg op het grote gazon af aan de voorkant van het gebouw. Toen Viking de hoek om stormde zag Peyton de graspollen keer op keer opvliegen zodra de hoeven landden. Het was hypnotiserend. De aanblik van zijn vader op ramkoers richting de picknick, met in zijn hand de whiskeyfles – alsof het een banier was, en hij klaar was voor het duel. Zonder een woord te zeggen stonden de jongens op. Wel bleven ze onder de boom staan, alsof zijn neven er net als hij maar half op vertrouwden dat Peytons vader niet dwars door hen heen zou rijden.

Zelfs jaren later, toen Peyton allang een volwassen man was met een eigen gezin, zouden de verwikkelingen op deze lentemiddag keer op keer vertraagd door zijn hoofd gaan. Precies toen zijn vader de fles aan zijn lippen zette, achteroverleunde en een grote teug nam, renden de twee eekhoortjes plotseling pijlsnel de boom uit en de tuin in. Jubal, de Ierse setter van zijn opa, zag de beestjes vanaf de veranda voorbijschieten en ging blaffend in de achtervolging. Met zijn rumoer liet de hond het paard schrikken. Viking maakte een noodstop en lanceerde Peytons vader, het zadel uit, over het hoofd van zijn rijdier heen, recht op de griezeleik af, waar hij zo hard met zijn hoofd tegen klapte dat het klonk als een biljartbal die op een eikenhouten vloer valt. En daarna niets – levenloze stilte, een fractie van een seconde, voordat alle vrouwen begonnen te gillen en de hele familie als een zwerm wespen op de gevallen ruiters afkwam.

Ineens speelde de scène zich snel af; Peyton hield niet meer bij wat er gebeurde. De drie jongens werden zonder pardon opzijgeschoven terwijl iemand de ambulance belde en de enige arts in het gezelschap – een neef die helemaal uit Birmingham kwam – naar zijn auto rende om zijn dokterstas op te halen.

Toen pas drong het tot Peyton door dat zijn moeder nog altijd

van niets wist. Terwijl de ambulance met zijn vader al vertrok en voordat een ander dezelfde inval kreeg, rende hij de bibliotheek in en belde hij naar huis.

Een roadtrip op de fiets verandert zijn leven voor altijd

Georgia, 1947. De vijftienjarige Peyton Cabot is opgegroeid in een welgestelde familie. Maar wanneer zijn vader Marshall gebroken en verslaafd terugkeert na de Tweede Wereldoorlog, komt de ware aard van zijn familieleden boven. Om zijn vader beter te begrijpen, besluit Peyton om de fietstocht langs de Amerikaanse oostkust te maken die Marshall vijftientig jaar eerder maakte. Vanuit het huis van zijn tante in St. Augustine doorkruist hij heel Florida tot het meest zuidelijke puntje: Key West.

Tijdens zijn tocht belandt Peyton van het ene avontuur in het andere. Hij neemt deel aan een autorace, bevrijdt krokodillen, verlangt naar zijn vriendinnetje Lisa en loopt regelmatig krom van de spierpijn. Met elke kilometer die hij aflegt, leert hij niet alleen zijn vader een stukje beter kennen, maar ook zichzelf.

*'Dit is het soort boek dat de lezer helpt
om het goede in de wereld te zien.'*

– **Susie Finkbeiner**, auteur van *Het verhaal dat ons verbindt*

*Valerie Fraser Luesse baseerde De kaart naar ons eiland op een
waargebeurd verhaal. Deze roman is haar debuut in Nederland.
Ze woont in Alabama, in het zuiden van de Verenigde Staten,
waar ook haar romans zich afspelen.*

NUR 302

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

